

Părintele Gheorghe Calciu propunere de canonizare

Dosar de Canonizare al părintelui Gheorghe Calciu

I. Viața sfântă, Fără prihană însoțită de faptele milei trupești sau sufletești, cea mai înaltă trăire morală și religioasă

Părintele Gheorghe Calciu s'a născut în 1925, la Mahmudia, în Deltă, din părinți țărani, cel mai mic din cei 11 copii ai familiei. Își va aminti mai târziu satul ca pe un paradis, natural și sufletesc, în care se trăia în frățietate cu natura, cu viețuitoarele, cu oamenii. În bună înțelegere cu cei de alte confesiuni, creștinii ortodocși din sat țineau cu sfințenie la credința și tradițiile lor, iar mama Părintelui, după cum o evocă fiul său, vorbea cu Dumnezeu simplu, ca și cu un prieten, și i-a inculcat o adâncă și statornică credință în Dumnezeu. Bunicul lui era cântăreț la biserică, la fel verii, iar el cânta la strună; preotul îi socotea ca pe niște susținători ai bisericii. Despre mama sa, Părintele a scris că "a trăit o viață de adevărată sfântă laică. (...) dacă pun în balanță tot ce am învățat la Teologie și ce am învățat dela ea, cred că mai mult am învățat dela mama."

A frecventat liceul „Spiru Haret” din Tulcea, în care religia se făcea foarte serios și nu se putea lipsi duminica de la slujbă.

Prin 1940 a intrat în Frățiile de Cruce, unde a învățat onestitatea, corectitudinea, abnegația, hărnicia, responsabilitatea, chibzuința, rugăciunea, ajutorarea celor slabi sau bătrâni, înfrânarea, eliminarea sentimentului de frică, generozitatea, spiritul de sacrificiu, asumarea martiriului. Ca frați de cruce, elevii aveau îndatorirea să meargă în fiecare zi la biserică.

După liceu, a mers la Facultatea de Medicină din București, pentru că idealul în Frățiile de Cruce era ca fiecare să facă ceva pentru popor. Ca student, s'a întărit în credință și a încercat să urmeze o linie de rugăciune mai adâncă și de jertfă pentru aproapele. La Facultate, sub influența profesorului Paulescu, era o atitudine de responsabilitate și de încredere în puterea lui Dumnezeu. Și toți sperau să se termine cu comunismul. După doi ani de studenție a fost arestat, pe 21 Mai 1948, pentru că a

adăpostit la cămin pe un prieten de liceu, șef al Frățiilor de Cruce din Tulcea. Acuzat, el și alți studenți, de activitate împotriva siguranței statului, a stat închis la Securitate până la proces, în toamnă, când a primit opt ani de temniță grea și a fost trimis la Pitești.

Atunci nu și-a putut explica suferința pe care, nevinovat și nevinovați fiind, trebuia (u) să o îndure, ci a socotit că așa era voia lui Dumnezeu cu el și cu ceilalți.

La Pitești, cel puțin 80-90% erau legionari. „Viața noastră în închisoare a fost foarte curată, poate mai curată decât afară. (...) duhul nostru s'a întărit în credință”, spune Părintele Calciu; aveau chiar program de rugăciune, activități intelectuale – până la reeducare. Se învăța Evanghelia pe de rost, s'a organizat rugăciunea continuă. Erau toți foarte impresionați de sfințenia lui Valeriu Gafencu, a lui Ioan Ianoș, a lui Costache Oprisan, a lui Gheorghe Jimboiu, a Maicii Mihaela, martiri ai Bisericii, pentru a căror necanonizare, spune la bătrânețe Părintele Calciu, „ierarhia va răspunde în fața lui Dumnezeu!”

Părintele Gheorghe Calciu și alții au supraviețuit foamei, frigului, torturilor, teroarei, prin credință, fiindcă, spune el, „în închisoare, fără Dumnezeu, fără rugăciune și fără iertare nu puteai să supraviețuiești.”

În 1949, de Crăciun, la Pitești a început reeducarea. De teroare, de foame, de bătaii sălbătice, nici nu mai putea să se roage și a început să-l bântuie gândul sinuciderii. „Pe urmă, spune Părintele, a fost numai întuneric. O perioadă de întuneric mare!”, fiindcă „toată reeducarea a fost o lucrare satanică!” „Oricum, tortura era așa de mare, încât inima noastră s'a golit.

Sufletul nostru a murit, sau cel puțin a amorțit. Și asta a fost căderea noastră. De aici încolo nu te mai interesa nimic. Nici măcar instinctul de conservare nu mai lucra. Cea mai mare bucurie pentru noi ar fi fost să murim, decât să trecem prin ceea ce treceam atunci.” Și îndepărtarea aceasta de Dumnezeu a durat vreo doi ani.

Ținta teroarei dela Pitești a fost sufletul în carceră. S'a voit uciderea sufletului, demonizarea oamenilor, transformarea lor în sclavi idiotizați. „Singura noastră salvare a fost rugăciunea.” „Eu știu că am căzut. Dar (...) Dumnezeu m'a ridicat.” „Treptat-treptat ne-am refăcut. Și, fără îndoială, spun eu, că am fost mai buni după ce ne-am refăcut.” „Dumnezeu a îngăduit căderea ca să ne arate cât suntem de slabi și să ieșim mai buni.” „Noi am fost țapul (...). S'a pus pe noi mâna țării acesteia, ca să plătim pentru tot poporul.” La Pitești, spune Părintele, „a fost lucrarea diavolului. A fost un război între bine și rău.” Dar, continuă Sfinția sa, „ultima bătălie n'a fost la Pitești. Ultima bătălie a fost în inima noastră, atunci când am scăpat de Pitești. Și, pentru cei mai mulți, în inima celor mai mulți, ultima bătălie a fost câștigată de Dumnezeu”, iar el a ieșit din ea îmbogățit duhovnicește.

Aici a fost bătut, de nu mai știa literele, nici Tatăl Nostru. Nu mai avea și nu mai aveau instinct de conservare. Cea mai mare bucurie a sa și a celorlalți ar fi fost să moară. Această situație de demoralizare și de lipsă de rugăciune a ținut doi ani. Intrat în închisoare la 22 de ani, a trăit într-o continuă teroare. „Nădejdea în oameni se spulberase, nădejdea în noi se spulberase. Nu mai rămânea decât nădejdea în Dumnezeu.”

Și-a revenit cu greu din cădere, dar mai înainte a fost dus la Gherla, unde a stat mai bine de un an. Schimbarea, ridicarea totală s'a petrecut când s'a înscenat procesul reeducării, dându-se vina pe legionari. Atunci, Părintele a spus nu. Și atunci a fost momentul de har pe care, dacă l-ar fi pierdut, pierea definitiv. Dar l-a păstrat. Și nu și-a

mai permis nici un moment de îndoială. Și, ca să reziste acele 7-8 luni cât a durat ancheta, s'a rugat continuu, zi și noapte. Și a ieșit întărit sufletește.

În Iulie 1958 a ajuns la Jilava, la secția specială, Casimca. Casimca era o închisoare la 7 metri sub pământ, o secție de exterminare, într'o hrubă strâmtă, fără lumină, fără aer. A stat în celulă cu Costache Opreșan, „un adevărat sfânt” pentru Părintele, o „inteligentă genială”, un om care „răspândea lumină în jurul lui ca sfinții”, care „trăia într'o rugăciune permanentă”. Fiind în ultimul hal de fizic, Părintele Calciu l-a spălat, l-a hrănit, l-a îngrijit până a murit. Acolo a întreprins cea mai uluitoare încercare de a salva un om: tăindu-și o venă, a adunat sângele în gamelă, ca să ofere hematiile prietenului, ca să nu moară, și acest lucru în condițiile de subnutriție extrem de severă din acea hrubă a morții. Gestul a părut nebunesc și tovarășilor de celulă, dar Părintele trăia și acționa după comandamente morale și religioase absolute, cu un curaj și cu o încredere în iubire absolute.

Și acolo, la Jilava, nu s'a mai îndoit și n'a mai șovăit, ca să nu se prăbușească – întrucât era slab – , să nu se piardă, să nu înnebunească. După infernul căderii, simțea raiul recuperării, lua bătaie pentru Opreșan, dar nu-l mai durea. Părintele spunea că Opreșan, prin sfințenia lui mută, i-a unit și i-a salvat dela moarte. Și că la Casimcă a simțit din plin prezența lui Dumnezeu.

A stat acolo trei ani.

Dela Casimcă a fost trimis la Aiud, unde a rămas până la eliberare, în 1963. Acolo a stat aproape tot timpul numai la Zarcă, cu Părintele Tudor Beju, Părintele Grebenea, profesorul George Manu. Părintele Beju, care avea și împărtașanie ascunsă în cămașă, avea curajul să slujească Liturghia în celulă. Despre aceste zile, scrie Părintele Calciu: „Închisoarea este ca un purgatoriu (...) care te curăță de păcate și mai ales te înalță spiritual.

Niciodată n'am fost, nici măcar acum, mai apropiat de Dumnezeu decât am fost în închisoare! (...) Dacă aveai în celulă (...) un Gafencu sau un Opreșan, sau dacă aveai un preot, se instala o atmosferă sacră și vorbeam cu Dumnezeu mai mult și simțeam prezența lui Dumnezeu mai mult decât acum.”

După 15 ani de temniță este eliberat și i se fixează domiciliu obligatoriu în Bărăgan, la Viișoara, într'o casă părgăinită. L-au ajutat s'o refacă și i-au dat lucruri de trebuință și de mâncare părintele Constantin Sârbu și oamenii din sat. A lucrat la ferma de stat, ca să se întrețină. După Bărăgan, a mers acasă, la Mahmudia, apoi la București, unde a făcut Facultatea de Franceză, dar era nefericit, pentru că în închisoare făgăduise lui Dumnezeu că, dacă scapă, se face preot, numai că nu putea să intre la Teologie, fiindcă fusese deținut. Dar Patriarhul Iustinian l-a ajutat să se facă admis și s'o absolve. După licență a fost preoțit și și-a început activitatea de preot profesor la Seminarul Teologic din București.

Seminariile erau supravegheate să nu se abată dela linia partidului, dar între Părintele Calciu și elevi s'a stabilit o legătură extraordinară. Elevii îl simțeau aproape de ei și veneau la el în toate împrejurările.

La cutremurul din 1977, doi elevi din Seminar fuseseră prinși sub dărâmături și nimeni nu avea curajul să meargă să-i scoată. Alertat la telefon de un elev, Părintele a plecat de acasă pe jos, vreo 7 km. A ajuns spre ziua.

Cu mâinile însângerate, a luptat jumătate de zi cu molozul și scândurile, până a ajuns la ei. Plângea și el, plângeau și ceilalți elevi de durere și bucurie că au fost salvați și că între ei s'a născut și s-a lămurit în focul jertfei o asemenea iubire.

Când făcea excursii, cântau în tren sau în autobuz cântece bisericesti, antrenând și pe ceilalți călători. La Seminar a organizat un grup de rugăciune și de comentare a Bibliei, care a atras tot mai mulți tineri. Între timp, regimul comunist a început dărâmarea bisericilor. Și atunci a inițiat, în Postul Mare, cele șapte predici. Înainte de asta s'a rugat mult, pentru că ceea ce avea de gând să facă era foarte primejdios. Și în același timp voia să ajungă la inima elevilor și tinerilor și să-i scoată din rutină, să le insuflă o credință vie.

Departamentul Cultelor, Securitatea, colegii s'au speriat. A fost amenințat de mai multe ori, el și familia, dar n'a renunțat. S'a cerut consiliului profesoral să-l excludă din învățământ. Elevii au fost și ei amenințați și terorizați și li s'a interzis să participe și să dețină foi cu predicile. La al patrulea Cuvânt, s'a încuiat ușa bisericii. Le-a vorbit din pridvor. La al cincilea Cuvânt s'au închis și porțile, dar studenții au sărit peste ziduri, iar cei din Seminar, încuiați în dormitoare, au sărit pe ferestre.

Părintele Calciu îndrăznea să acuze regimul că împiedică libertatea oamenilor, le lezează demnitatea și îi oprește dela cunoaștere. La al șaptelea Cuvânt au deschis porțile și ușa și a predicat din nou în biserică.

Elevii s'au solidarizat cu profesorul lor, hotărând că vor merge cu el la închisoare, dacă-l vor aresta. A venit vacanța și au început amenințările cu moartea asupra lui și a familiei. S'a terminat vacanța și, când să înceapă al optulea Cuvânt, a fost alungat din școală. Episcopul nu l-a sprijinit și nimeni din ierarhie. Știa că va fi arestat. Între timp era strict supravegheat de Securitate. După arestare, a fost dus la Securitate și i-au spus că e condamnat la moarte.

La repetatele anchete foarte dure, intenționând și să-l înnebunească și demoralizeze, a început să spună rugăciunea inimii și să tacă. Și n'a mai simțit nici foamea, nici oboseala, nici setea, nici nevoia de toaletă, nici durerea, nici somnul, datorită harului lui Dumnezeu. Apoi a urmat procesul.

Dar cum deja se tipăriseră predicile și în străinătate și începuseră protestele, i s'au dat zece ani și a fost trimis la spitalul de nebuni dela Jilava. Aici și-a făcut program de rugăciune intensă și de post. Îndemnat stăruitor și din afara țării să ceară grațiere, Părintele a refuzat, pentru că ar fi însemnat că se consideră vinovat.

Dela Jilava a fost dus la Aiud. Se făceau intervenții internaționale pentru el, dar administrația închisorii se străduia să-l extermină prin frig, foame, teroare, izolare. Și, în acele condiții de înfometare, miercurea și vinerea ținea post negru.

În închisoare a slujit Sfânta Liturghie în fiecare duminică, cu toate insultele și grosolăniile și amenințările. Și s'a rugat tot timpul, chiar și când intrau gardienii în celulă. Cel mai intens se ruga în anchete. Iar cel mai greu a suportat izolarea și să vadă chinurile altui om.

În Mai 1981, Părintele Calciu a făcut cea mai lungă grevă a foamei din întreaga detenție, 26 de zile, cerând pentru soție și copil dreptul de a emigra în Occident. Era hotărât să moară. Aceasta dovedește un lucru cutremurător: că Părintele și-a sacrificat nu numai viața sa, n'a suferit doar chinurile sale, ci, în lupta pentru Biserică și pentru neamul românesc, și-a sacrificat ceea ce iubea mai mult decât pe sine și pe cei pentru care suferea mult mai mult decât pentru sine însuși.

După eliberarea, care a avut loc pe 20 August 1984, a fost caterisit și urmărit, păzit și supravegheat continuu de Securitate. „Dar n'am putut nici în cele mai dureroase gânduri ale mele să-mi imaginez că, abia scăpat din închisorile comuniste, după ce ierarhii mei m'au calomniat fără motiv și fără a ține cont de cel mai elementar adevăr istoric, că după toate acestea, sufletul meu va mai suferi o lovitură inumană, dată de chiar ierarhia Bisericii Ortodoxe Române, de frații mei. Ei au socotit că mă despoaie, printr'un decret de caterisire, de harul preoției...”

Expulzat din țară în 1985, în Statele Unite, la un an după eliberare, n'ar fi plecat, dar familia sa nu mai putea suporta teroarea la care era supusă. A locuit întâi la niște prieteni, apoi la mănăstirea „Schimbarea la Față”, iar la sfârșitul anului 1985, s'au mutat la Cleveland, în casa parohială a comunității românești, unde au rămas patru ani.

În această perioadă au dus-o greu din punct de vedere material. Părintele a lucrat ca preot misionar în cadrul Episcopiei „Vatra Românească”, a slujit și a predicat în numeroase biserici din America. Mai târziu, a călătorit și în Europa, conferențind, acordând interviuri și scriind numeroase articole în presa occidentală. A dus o viață de osteneală și smerenie, lucrând ca zidar și tâmplar și locuind pe la cei care-l angajau, văzându-și familia la două-trei săptămâni. A lucrat din greu în construcții, cărând în spate saci de ciment, ca un biet salahor. Această situație a durat patru ani. În 1988 s'a mutat cu familia la Washington, aici Părintele continuânduși activitatea misionară, dar și munca în construcții, preluând și parohia „Sfânta Cruce” de aici, căreia a reușit să-i plătească datoriile și s'o organizeze.

Statul american i-a acordat Părintelui cetățenia de onoare, dar nici un ajutor, așa că trei-patru zile pe săptămână muncea în construcții, apoi cerceta pe enoriașii bătrâni sau bolnavi, aduna de mâncare și o împărțea la săraci, sfârșitul săptămânii fiind dedicat bisericii. În doi-trei ani parohia și-a lichidat datoriile, iar numărul enoriașilor a crescut la 50 de familii, apoi biserica a devenit neîncăpătoare pentru numărul credincioșilor pe care Părintele i-a adus la credință și i-a cucerit cu dragostea și blândețea sa. A făcut pelerinaje la mănăstiri și rugăciuni cu călugării de acolo, pentru că socotea mănăstirile ca izvoare ale credinței. Biserica „Sfânta Cruce” a devenit, prin dragostea Părintelui, un cămin primitiv și drag pentru mulți ortodocși sau convertiți la Ortodoxie, pentru că Părintele a adus la Hristos o mulțime de suflete crescute în pustiul materialist al Americii. Și a putut face aceasta, pentru că trăia miracolul insuflării de Duhul lui Dumnezeu.

Și în America, Părintele Calciu a slujit lui Dumnezeu și oamenilor cu neobosită dăruire, cu râvnă și cu multă dragoste pentru fiecare suflet încredințat lui de Dumnezeu. În zilele de luni și marți mergea să facă sfeștani la casele credincioșilor sau să citească rugăciuni la căpătâiul celor bolnavi, leuzelor sau al bătrânilor care nu mai puteau merge la biserică. Apoi venea la biserică și îngrijea florile, atât de dragi lui, și iarba din curte, deretica în Sfântul Altar și făcea aprovizionarea cu cărbuni, fitile și tămâie. Tot luni și marți pregătea pachete cu alimente pentru săraci și le ducea la biserică, apoi le căra, la cei 80 de ani ai săi, pe străzile Washingtonului, la săraci, bătrâni, bolnavi, pildă tăcută de milă și de jertfire. Vinerile spovedea și făcea slujba Vecerniei și a Acatistului, apoi ținea un cuvânt de zidire sufletească. Sâmbăta avea botezuri și nunți. Unii veneau dela mii de kilometri ca să fie cununați de Sfinția sa sau să ia binecuvântare, ceea ce se întâmplă de obicei în jurul marilor duhovnici din țările ortodoxe. În nici una din zile Părintele nu ajungea acasă înainte de miezul nopții, uimind pe toți prin atâta tărie, pe care o primea dela Dumnezeu pentru a sluji pe aproapele.

Slujbele le făcea cu multă evlavie, trăind fiecare cuvânt și rugăciune, fiind tot timpul în Domnul, ceea ce se vedea din pacea ce se revărsa în inimile fiilor duhovnicești, fiind o icoană vie a preotului dăruit în întregime lui Dumnezeu și oamenilor.

Părintele vorbea și se purta cu fiecare om în parte foarte personal, cu o dragoste unică. Uimea la el blândețea cu care se smerea în neînțelegerile din parohie, liniștind toate tulburările. Avea o conștiință a sacrificiului nemai întâlnită și răspundea urii și dezaprobării cu iubire desăvârșită, venită dela Duhul Sfânt. Prin aceasta Părintele Calciu avea puterea de a schimba sufletele oamenilor, câteodată prin simpla prezență, alteori prin rugăciune sau prin cuvinte de mângâiere. O fiică duhovnicească mărturisește că Părintele îi citea în suflet și spunea simplu, ca și mama sa care vorbea simplu cu Dumnezeu, că i-a descoperit aceasta Duhul Sfânt și că îi vede îngerul păzitor în chip de lumină.

Revenit în țară după 1989, Părintele Calciu a fost întâmpinat cu ostilitate, urmărit, alungat din nou din biserică Radu Vodă, amenințat cu moartea. Dar, spune Părintele, „Anual, duhul iubirii de țară și de oamenii ei, de mănăstiri, de trăitorii din ele și de neamurile mele mă mână spre locurile copilăriei, ale bucuriilor și ale suferințelor trăite acolo, comoara cea de preț a viețuirii mele în România vreme de 60 de ani, până la timpul înstrăinării acum 18 ani. Parcă o prăpastie fără fund mi-a despărțit viața în 1985, mai adâncă și mai lată decât prăpastia închisorilor. Poate pentru că, fie și în închisoare, viața mea se petrecea în pământul țării.”

Toată viața Părintele Gheorghe Calciu a fost o măsură a curajului, a rugăciunii și a grijii pentru alții. În persoana sa se simțea, după mărturiile atâtor, prezența lui Dumnezeu. A fost unul din cei mai mari duhovnici ai Bisericii noastre: un suflet tânăr, cald și foarte deschis, un om cu adevărat frumos, cu minte scilpitoare și privire adâncă, smerit, dar și aspru la nevoie, cu darul de a aduna oamenii în jurul său, mai ales pe tineri. Un om trăind ca o jertfă

continuă întru Hristos, cu o deosebită putere a rugăciunii, prin care mulți bolnavi și-au găsit alinarea, mulți rătăciți s'au întors la Biserică, s'au împăcat certuri, s'au reunit familii, s'au rezolvat situații disperate. La spovedanie îngenunchea cu cel spovedit și se ruga cu el, dându-i nu numai iertare, dar și putere de a lupta împotriva păcatului.

La Spitalul Militar din București, monahiile Paraschiva și Mihaela mărturisesc că o lună de zile, cât au stat lângă Sfinția sa, n'a cerut calmante, nu s'a plâns că-l doare ceva, fața nu i s'a crispat și nu s'a încruntat, dimpotrivă, ele au simțit nevoie de dragostea lui, ca și cum ele erau cele bolnave. Și aproape seară de seară, în ultimele două săptămâni petrecute la spital, Părintele, susținut de două persoane, cerceta pe bolnavii din secție. Era un om care uita de suferința sa, un înger în trup. Și acolo a vindecat o femeie stăpânită de dureri rele de teamă, cu o simplă rugăciune improvizată.

La Spitalul Militar, la patul său au venit Bartolomeu Anania și Arsenie Papacioc, apoi Patriarhul Teoctist. A dorit să fie înmormântat în România, acasă, în mijlocul neamului pe care l-a iubit atât de mult și pentru mântuirea căruia a pățit ca puțini dintre martirii credinței.

La Spitalul Fairfax din Virginia, America, diaconul care în a patra noapte îi citea Psaltirea, a spus că în timp ce-i citea o catismă, a văzut fața Părintelui strălucind „ca în icoane”. Tot în a patra zi, când cei adunați la patul său cântau un psalm, mâna Părintelui adormit a început să facă semnul crucii peste trup, complet necoordonat și involuntar. Apoi s'a trezit și i-a privit cu niște ochi care se vedea că au fost pătrunși de lumina necreată a lui Dumnezeu.

După terminarea rugăciunii, Maria Rosana, aplecându-se să-i șteargă fruntea, a spus că fața Părintelui miroase a tămâie. În a cincea zi, numărul celulelor din sânge scăzuse sub numărul-limită al unei persoane decedate, dar Părintele trăia!

Marți, pe 21 Noiembrie, de sărbătoarea Intrării în Biserică a Maicii Domnului, Părintele Calciu și-a dat ultima suflare. Ceruse să fie înmormântat cu veșmintele preoțești cumpărate din România.

Anii de exil au fost mai grei, a mărturisit Părintele, decât anii de tortură prin pușcării. Și, prigonit până în ultima clipă a vieții sale, i s'a comunicat interzicerea înmormântării la mănăstirea Petru Vodă, unde dorise să odihnească.

Prin viața sa, Părintele Gheorghe Calciu a biruit comunismul lui Ceaușescu, a biruit reeducarea dela Pitești și Aiud, materialismul și ateismul, indiferentismul și comoditatea zilelor noastre, bazate pe autonomismul drepturilor omului, ridicându-se la statura celor mai mari mărturisitori ai Creștinătății. Poate singură viața de mărturisitor a Părintelui Calciu a scos Biserica Ortodoxă Română din rușinea colaboraționismului cu regimul comunist.

Părintele Gheorghe Calciu a fost un sfânt, un mare sfânt. A știut când și unde îi va fi sfârșitul, și cum. Prin viața și învățăturile sale, el ne-a lăsat mesajul că trăirea în Hristos e singura soluție spirituală pentru vremurile noastre și a demonstrat prin jertfa și suferința sa că celui ce rămâne neclintit în credința ortodoxă, nici o dictatură, opresiune, Securitate, boală, nici diavolul n-au ce să-i facă.

Prin Părintele Gheorghe Calciu neamul românesc și-a îndeplinit misiunea dată lui de Dumnezeu, istorică și divină, și s'a ridicat la înțelegerea rostului individului în cadrul neamului și al neamului în cadrul Bisericii.

Curajul, inițiativa, bărbăția, mila, răbdarea, blândețea, iertarea, iubirea sunt virtuți pe care le-a lucrat din această înaltă conștiință de viață, că are un har dela Duhul Sfânt și are de îndeplinit o misiune, aceea de preot. El s'a ridicat la înălțimea unui „om nou”, în care au viat toate virtuțile sufletului omenesc și toate calitățile sădite de Dumnezeu în neamul nostru.

„De mi-ar da cineva, spune Părintele, puterea de a învia morții acum, eu n'aș prefera aceasta, ci lanțurile lui Pavel... Acesta este cel mai mare har dintre toate: mai mare decât harul de a opri cursul Soarelui și al Lunii, mai mare decât harul de a mișca Pământul, mai mare decât harul de a stăpâni demonii și a-i alunga... Nu doară de aceea e bine a fi legat pentru Hristos, pentru că faptul acesta ne-ar procura Împărăția Cerurilor, ci pentru că suferim pentru Hristos.”

II. Lupta pentru apărarea dreptei credințe, păstrarea adevărului mântuitor, devenind binefăcător al bisericii

Toată viața Părintelui Calciu a fost o luptă pentru apărarea dreptei credințe, pentru păstrarea Adevărului mântuitor, pentru trezirea în elevii săi, în tineret în general și în credincioși, a dragostei pentru Biserică Ortodoxă și pentru neamul românesc. Dacă Părintele n'ar fi luptat deschis, în societate, pentru credință, ci doar în sufletul său, n'ar fi avut o viață de suferință și jertfă. Dar el n'a conceput că poate separa mântuirea sa de mântuirea neamului său, credința sa de credința celorlalți credincioși ortodocși, nici evlavia sa de aceea a Bisericii. El a socotit, după propriile cuvinte, că „există datoria de a apăra credința și Biserică și de a protesta atunci când silnicia încalcă libertatea noastră spirituală.”

De aceea, cu luciditatea care l-a caracterizat toată viața, Părintele Calciu a socotit pușcăriile politice comuniste un experiment satanic, un spațiu unde s'a dat lupta între bine și rău, între credință și duhul sclavizării omului, între mântuire și pierzanie, între satana și libertatea umană. Și, dacă a ieșit de acolo învingător, a mărturisit că „În închisoare, fără Dumnezeu, fără rugăciune, fără iertare, nu puteai să supraviețuiești.” „Prin rugăciune mă linișteam sufletește, nu mă temeam, rezistam la tot ce se întâmpla cu mine. Fără rugăciune n'aș fi rezistat, aș fi înnebunit cu siguranță.”

Iar rugăciunea este sufletul Bisericii, actul ei central, izvorul și împlinirea ei. De aceea, ca să fie întru Biserică și când era izolat la Zarcă sau la Casimca, își făcea rugăciunile personale către Mântuitorul, Maica Domnului și Sfântul Gheorghe, iar dimineața spunea rugăciunile „Împărate Ceresc”, „Sfinte Dumnezeule” și „Tatăl Nostru”, ca să intre în comunitate de rugăciune cu oamenii care se rugau în toată țara. „La fel și când făceam Liturghia, știam că sunt în comunitate liturgică cu ceilalți”, adică este în Biserică, se păstrează în Duhul și Adevărul Bisericii.

Spunea Părintele: „Lotul nostru al creștinilor este suferința. Să nu fugim de ea. Însă în această lume trebuie să afirmăm adevărul.” Iar acest adevăr era pentru el adevărul lui Hristos, cel care întemeiază Biserica Lui și libertatea omului. În numele acestui adevăr și pentru a afirma Biserica până și în hrubele dela 7 metri sub pământ ale Casimăii, unde era izolat în frig și în întuneric, primind mâncare la trei zile o dată, Părintele postea miercuri și vinerea, bând până seara numai apă.

La Aiud slujea în fiecare duminică Sfânta Liturghie. Pe pâine desena cu un bețișor Agnețul (pe pâinea pe care n'o mânca vineri, că postea, o mânca sâmbătă, și pe cea de sâmbătă o folosea duminica la Liturghie).

În a doua perioadă de închisoare a avut un program care-i permitea să se roage mult. „Când făceam rugăciunea, nu mai țineam cont de nimic. Dacă intra gardianul sau ofițerul, mă ridicam în picioare și continuam rugăciunea în gând.” Rar le răspundea, mai ales le zicea: „nu pot vorbi cu dumneavoastră, pentru că sunt în rugăciune. Fac Liturghia.” „Cred totuși că m'am rugat mai puternic în anchetă, când trebuia să tac și să am tărie, decât în celulă.” La anchetă, pericolul îi solicita ființa integral.

Și când a văzut că prietenii săi, pe care-i socotea mai buni decât el, mor unul după altul și el încă e viu, a socotit că viața nu-i mai aparține, ci o datorează lui Hristos, pentru propagarea învățăturii Căruia în lume trebuia să facă totul, până la capăt, indiferent cât de dure și nepotrivite ar fi condițiile.

În 1973 a fost preot și a început o acțiune de respiritualizare a vieții bisericești, ceea ce în epocă însemna un curaj nebunesc. „Începând cu anul 1975, scrie Părintele, acțiunea mea prinde contur. Introduc discuții libere cu elevii la orele de duhovnicie, uneori chiar la orele de curs, pornind dela un citat biblic sau dela un fapt de viață. Îi chem la mici acțiuni de mortificare a instinctelor, la post, la rugăciune și la meditație religioasă, la abțință, la câte o săptămână de exerciții spirituale, îndeosebi în perioada posturilor mari.”

Vara făcea excursii cu elevii la mănăstiri, la schituri, la muzee, pentru răspândirea și întărirea credinței. În tren, în autobuz, cântau imne religioase, atrăgând atenția și admirația oamenilor, care se bucurau de curajul copiilor. În perioadele de munci agricole, duminicile și sărbătorile, a refuzat să meargă cu copiii la câmp și se duceau la biserică. Prin sat, până la biserică, cântau cântece religioase. Efectul a fost extraordinar: oamenii au venit în masă la biserică. Pe cei care nu fuseseră, elevii umblau prin sat și-i chemau.

„În prima jumătate a anului 1976 cerusem în scris să nu se mai trimită ca reprezentanți în străinătate ai Bisericii Ortodoxe Române preoți incuți sau agenți informatori ai Securității, ci oameni de cultură și nepătați ca linie morală, ceea ce a stârnit o furie generală împotriva mea.” Telefoanele de amenințare, „care durau de vreo doi ani, au devenit tot mai frecvente și mai dure. Ele erau mereu adresate mie, soției și chiar fiului meu și conțineau amenințări care mergeau dela bătaie până la distrugerea noastră totală.”

În Mai 1978 este scos din funcția de profesor la Seminar, din cauza predicilor în care a combătut ateismul și materialismul și a protestat împotriva dărâmării bisericilor. Întrebat de părintele director ce-a câștigat prin asta, Părintele Calciu a răspuns: „Sunt sigur că măcar două lucruri. Întâi, sunt convins că nu se vor mai dărâma biserici. Se vor teme, pentru că preoții buni vor ști de acum că se poate protesta. (...) S'a stabilit definitiv, deși încă nu absolut, în conștiința preoțimii române, a generației tinere, că există datoria de a apăra credința și Biserica și de a protesta atunci când silnicia încalcă libertatea noastră spirituală.”

Pentru că Părintele a crezut că Biserica trebuie să revendice lumea, fiindcă destinația lumii e aceea de a deveni Biserica. În măsura în care Biserica renunță la misiunea ei de a transforma lumea după modelul euharistic în care pâinea și vinul sunt transformate în Trupul și Sângele Domnului, lumea își împlinește „misiunea” ei distructivă, aceea de a transforma Biserica în lume. Căci lumea își ratează destinul în măsura în care Biserica și l-a ratat mai întâi. Or, ca să fie auzită, Biserica trebuie să-și formuleze cerințele în spațiul public, în această lume decreștinată și ostilă lui Dumnezeu. Pentru a fi auzită, trebuie să vorbească pe limba ei, nu pe limba lumii, să vorbească despre adevărul omului, despre viață și despre moarte, despre lucrurile fundamentale, despre slava lui Dumnezeu.

În perioada de prigoană comunistă a credinței, Părintele Calciu citea Biblia cu elevii și studenții, făcea rugăciuni comune, aducea în întunericul ateist și vrăjmaș omului și vieții lumina Evangheliei și a Adevărului celui viu.

Și acești tineri, mințiți și deturnați dela aspirația lor spre o viață frumoasă și autentică, au primit cunoașterea adevărului și a dreptății, au cunoscut că Duhul lui Dumnezeu lucrează în ei, că sunt chip al lui Dumnezeu, că sensul vieții este realizarea asemănării cu El. Influența Părintelui asupra acestor tineri, cognitivă și duhovnicească, a fost extraordinară.

Ca profesor la Facultatea de Teologie, „era important pentru mine, scrie Părintele, să scot din sufletul copilului chemarea lui Dumnezeu care zăcea acolo ascunsă.” Îi îndemna să aducă la biserică studenți și dela alte facultăți, și numărul lor creștea tot mai mult. Acestor tineri dezorientați, incapabili să vadă lumina spirituală, le-a dăruit un suflu de viață nou, care a scos din adâncul sufletelor lor chemarea pe care fiecare om o are spre adevăr și spre libertate interioară. Cele „șapte cuvinte către tineri”, predici ținute în fața lor la biserică Radu Vodă, cuprind probleme etern valabile pentru sufletul omenesc.

Prima predică a alertat extraordinar autoritățile, pentru că viza independența și libertatea sufletului uman și mai ales al tânărului. Părintele pune în lumină faptul că fiecare om este chip al lui Dumnezeu și că acest chip ne îndreptățește la cunoaștere, și cunoscând spiritul și materia, binele și răul, nu mai ești o rotiță într'un angrenaj, ci o persoană, adică o ființă dotată cu libertate. Libertatea îți dă responsabilitate, iar responsabilitatea pentru o decizie îți dă demnitate hristică.

De aici, îndemnul la rugăciune, făcut într'un timp când Biserica pierduse puterea de a o impune chiar la un seminar teologic! În grija sa pentru dănuirea Bisericii și a neamului, Părintele a afirmat cu tărie toată viața că, dacă este ceva care ne apără țara și ființa, aceasta este rugăciunea. Și a scris: „Să nu faceți rugăciune de rutină. Puneți în mișcare sufletul. Mișcați inima. Umpleți-vă de fiorul rugăciunii. Îndemn: «Învățați să vă rugați! Vă rog să

citii Sfânta Scriptură.» Sau: „Soluția noastră este rugăciunea, postul, mărturisirea păcatelor și iarăși rugăciunea.” „Rămâneți în societate”, scria Părintele, în societate, pentru că Biserica suntem noi toți, „luptați, rugați-vă, și Dumnezeu vă va salva”. Și: „Nu vă încredeți justiției umane. Ci mergeți pe iubirea lui Dumnezeu.”

Când s'a dărâmat Biserica Enei, și nici un reprezentant al Bisericii n'a protestat, nu și-a exprimat nici un regret, nici un comentariu, de parcă nu s'ar fi întâmplat nimic, un singur om a vorbit: preotul Gheorghe Calciu. În biserica Radu Vodă, în fața elevilor, el și-a exprimat stupefarea în fața acestui act barbar și durerea că nici un om al Bisericii nu a zis NU. A primit 12 telefoane de amenințare, dar nu a cedat. Pe 30 Ianuarie 1978, la Catedrala Patriarhală, a predicat împotriva ateismului și materialismului. Efectul asupra credincioșilor a fost extraordinar. I s'a interzis să mai predice la Catedrala Patriarhală, după cum episcopul a interzis și să se facă parastasul de un an pentru elevii morți la cutremurul din martie 1977. Dar Părintele Calciu a trecut peste interdicție și a făcut cu elevii procesiune cu imne religioase până la morminte. Era un act de curaj creștin extraordinar. Era o biruință asupra sentimentului de spaimă și a instinctului de conservare: elevii au uitat de teroare și au cântat „Sfinte Dumnezeule”. Părintele a fost acuzat de propagandă religioasă în incinta Seminarului Teologic!

Pe 6 Martie a anunțat un nou ciclu de predici adresate tinerilor, despre libertatea credinței, combaterea ateismului și materialismului și protestul împotriva dărâmării bisericilor. Scopul era trezirea unui spirit de opoziție în tineretul Capitalei, credincios și patriot, și în toți tinerii, nu numai în cei ce cred. Atitudinea Părintelui avea caracterul unui trăznit, fiind vecină cu nebunia (desigur, nebunia pentru Hristos pentru noi, clinică pentru cei obedienți regimului): un preot afirma că oficialitatea statului greșește în ideologia ei! Și chema pe toți tinerii la Biserica lui Hristos!

Primul cuvânt a avut un efect ieșit din comun. Dirigintele clasei a III-a le-a interzis elevilor să-l audieze, le-a confiscat predica și i-a amenințat cu eliminarea, l-a declarat pe Gheorghe Calciu nebun, fals pios, insubordonat față de putere.

Pe 9 Martie are loc o nouă judecare a Părintelui Calciu, la care iau parte corpul profesoral, consilierul cultural, personalități din Departamentul episcopal. Dar pe 15 Martie rostește al doilea cuvânt către tineri: „Să zidim biserici!”, iar pe 22 Martie, al treilea, intitulat „Cer și pământ”. Asistența numeroasă este mișcată până în adâncul sufletului. Urmează pe 29 Martie „Credința și prietenia”, iar pe 5 Aprilie, „Preoția și suferința umană”.

Pe 10 Aprilie are loc o ședință de judecare a Părintelui, și acesta îndrăznește să ia apărarea credinței, a Bisericii, a adevărului, spunând: „Cine nu îi cheamă pe toți oamenii la mântuire, îl crucifică încă o dată pe Iisus!” Și notează după asta: „Dar ce rușine! Câtă lașitate și incorectitudine! Dacă aceștia sunt dascălii viitorilor preoți, cum vor putea fi elevii lor? De unde să învețe acești copii credința, sacrificiul și devotamentul? De unde cinstea și curajul?”

Pe 12 Aprilie rostește al șaselea cuvânt: „Despre moarte și înviere”, pe treptele bisericii. Urmează amenințări și teroare, pentru el și pentru elevi. Îi declară directorului: „Protestez, părinte director! Cred că în întreaga istorie a lumii și pe întreg spațiul geografic, suntem singura școală de teologie în care rugăciunea este interzisă!” Iar elevilor le spune: „Să nu uitați ceea ce am vrut să fac din voi: preoți ai lui Hristos, secerători ai lanului pentru Împărăția lui Dumnezeu. Și mai ales, să nu uitați că nu vorbele, ci și faptele și sângele și suferința pecetluiesc Adevărul și-l fac să biruie!”

Cele „Șapte cuvinte către tineri” dovedesc adâncă preocupare pentru luminarea spirituală a tinerilor, grija Părintelui Calciu pentru viața sufletului lor. Și toate eseurile și articolele lui izvorăsc din aceeași dragoste și preocupare pentru mântuirea semenilor și sunt chemări stăruitoare la credință, la demnitate, la iubire, la îndumnezeire, chemări ale unui om care realizând el însuși aceste virtuți, a vorbit cu autoritate și cu putere de convingere.

Bine informat și cu o sclipitoare inteligență, Părintele a dus teologia în discutarea subtilităților științei moderne, pe care le confruntă cu Biblia.

Însetat de cunoaștere, cu o deosebită lărgime a viziunii și a spiritului, a susținut că orice adevărată cunoaștere nu duce decât la Dumnezeu, la adevărurile credinței și ale Bibliei. Împotriva materialismului și a raționalității pozitivistice a vremii noastre, în cadrul dialogului dintre știință și religie, susținând creaționismul împotriva darwinismului, a arătat că ordinea lumii este spirituală, nu materială.

Securitatea începe să-l terorizeze, să-i amenințe familia și încearcă să-l compromită în fața Occidentului. Părăsit de slujitorii Bisericii, Părintele Calciu este sprijinit de seminaristi, de studenți, de intelectuali sau de credincioși simpli, care constituie un „Comitet pentru ocrotirea Părintelui Calciu”, care adresează la 1 Octombrie 1978 Patriarhului României, prin intermediul „Europei libere”, o scrisoare deschisă, foarte curajoasă și dârză. În ciuda solidarității cu părintele în țară și în străinătate, este arestat pe 10 Martie 1979.

Expulzat din țară după eliberare, calvarul Părintelui nu ia sfârșit: „Eu am fost expulzat și din țară și din Biserică. Dar, venind în America, nu mi-a tihnit nici somnul, nici mâncarea. Am protestat la posturile de radio din străinătate, am călătorit prin lume vorbind de suferințele Bisericii noastre, am fost audiat de trei ori în Congresul American, am fost primit de doi președinți de ziua drepturilor omului – Reagan și Bush tatăl –, am organizat demonstrații în fața Casei Albe și a Congresului și, mai mult decât orice, am stat închis 21 de ani, din care un an în domiciliu obligatoriu cu toată familia mea, fiind păzit de 45 de agenți ai Securității, ostași și polițiști, ziua și noaptea. Nu port nici un fel de ranhionă nimănu, ierarhi, preoți, angajați ai Patriarhiei, securiști sau gardieni. Dumnezeu i-a pus în jurul meu pentru ispășirea păcatelor mele și pentru a-mi arăta puterea Lui și pentru a mă face să înțeleg că nimic nu am fost și nimic nu sunt nici acum. Dar nu voi închide gura mea niciodată, atunci când este vorba de adevăr.”

La biserica „Sfânta Cruce” din Washington, pe care a scos-o din datorii și a îngrijit-o, a făcut, prin purtarea și slujbele sale, să se adune tot mai multe familii, iar mulți să-și găsească acolo credința și lumina în viață. Biserica a devenit un cămin drag, un loc al nădejzii și al învierii sufletești, pentru că Părintele avea o dragoste unică pentru

fiecare, care pătrundea până în adâncurile sufletului. Cu smerenia și nejudicarea împăca certurile, cu jertfa și munca neconținută ajută truște și sufletește pe toți cei în nevoi. Biserica sa devenise, ca și mănăstirile din țară, un loc de pelerinaj, de regăsire a sufletelor, a speranțelor, a căldurii credinței, iar Părintele, ca marii duhovnici ortodocși, lumina ca un sfânt și crea o atmosferă miraculoasă, cu totul diferită de zarva și împrăștierea zgomotoasă a metropolei americane.

Când putea, Părintele făcea pelerinaje la mănăstirile ortodoxe din America, îndruma, slujea și ajută. Tot timpul era în osteneală, cu toată vârsta înaintată, îngrijindu-se de mântuirea sufletelor, de săraci sau bolnavi sau bătrâni, muncind zilnic până după miezul nopții, spovedind, împărțind, botezând, cununând, sfătuind, convertind.

Sfânta Liturghie o făcea cu multă evlavie, era tot timpul în Duhul lui Dumnezeu, revărsând pacea în sufletul fiilor săi duhovnicești. Era o icoană vie a preotului dăruit în întregime lui Dumnezeu și oamenilor. „Fiindcă trebuie să crezi în oameni”, scrie Părintele. În semenii lui și-a ancorat credința și numai prin ei și cu ei a considerat că se poate ridica la Dumnezeu; căci semenul a fost socotit de el „prietenu și prima treaptă spre cer.”

Dar cu durere constată și după 1989 că „Toată lumea asta este satanică. Toată lumea!” și este adânc îngrijorat de necredința tinerilor, iar în Comunitatea Europeană vede un pericol pentru Biserică. De aceea, spune Părintele, „Opoziția noastră față de Uniunea Europeană să fie credința, păstrarea valorilor naționale, a sufletului românesc.” Pentru că „Toate marile trădări față de Biserică, față de popor, renunțările la valori, toate sunt păcate împotriva neamului.” Mântuirea, afirmă Părintele, – și a întărit afirmația cu toată viața sa de jertfă și suferință – nu ți-o asigură decât în cadrul neamului tău, prin ceea ce a pus Dumnezeu specific în el și în tine. Biserica neamului trebuie apărată de ecumenism, care este de esență masonică, iar „masoneria, spune Părintele, e o acțiune demonică!”

Cu aceeași îngrijorare se ridică Părintele Calciu și împotriva corupției și compromisului din sânul Bisericii noastre și indică drept salvare idealul călugăresc, considerând că prin ei „Dumnezeu are grijă de țara noastră” și că „într'adevăr, monahismul ține lumea asta.” Într'o scrisoare către Ioanichie Bălan, spune: „Și eu mă rog lui Dumnezeu pentru țara și neamul nostru, pentru unirea bisericilor lui Hristos, pentru pacea a toată lumea și pentru sporirea vieții duhovnicești în țara noastră și, mai ales, pentru monahi îmbunătățiți, preoți sfinți și ierarhi asemenea Apostolilor lui Hristos și asemenea Sfinților Părinți ai Bisericii creștine.”

Singura putere care poate salva lumea noastră este, în concepția Părintelui, Biserica, adevărul lui Hristos, și acestea trebuie apărate de orice factor distructiv. „Persecutarea // de către masonerie, n.n.// a Bisericii (...), ridicarea copiilor împotriva părinților și a educatorilor, în numele dezvoltării naturale și libere a copilului, au dus la distrugerea ființei umane, a familiei, a valorilor creștine și la creșterea înspăimântătoare a criminalității în rândurile populației școlare, plus ignoranța cea mai crasă care domnește printre școlari”, scrie Părintele. Și, convins că „vizionarii creștini înțeleg infinit mai mult decât oamenii de știință”, vituperează noile orientări așa-zis spirituale ale lumii, în numele adevărului hristic și al valorilor spirituale ale Bisericii creștine: „De unde confuzia valorilor morale? De unde subminarea tradițiilor sănătoase care au asigurat durată națiunilor prin secole? Cine are interesul, chiar în sânul propriei națiuni, să înceapă demolarea sănătății ei morale și biologice prin proclamarea drepturilor nelimitate ale omului, în sensul libertății antisociale a individului?”

Din ce în ce se conturează în mintea noastră ideea că nimic nu este întâmplător, că distrugerea familiei, a Bisericii, democrația tot mai aberantă din corpul mistic al lui Hristos, proclamarea deviațiilor sexuale drept minoritate cu drepturi absolute, fără de care o țară mică nu poate fi admisă în marile organisme internaționale, disprețul pentru majoritatea uriașă a oamenilor care trăiesc normal și care nu reprezintă nimic pentru legislatorii universului, tocmai pentru că sunt normali, este consecința unui grup care conduce lumea în secret, care are un centru de gândire internațional și al cărei scop este distrugerea unei culturi creștine, cu toate valorile ei morale și religioase, prin introducerea confuziei și anarhismului intelectual și moral în inima tineretului națiunilor.”

Părintele Gheorghe Calciu n'a crezut pentru a înțelege, ci pentru a fi viu și pentru a avea „viață de prisos” (Ioan, 10,10), pentru ca adevărul credinței să fie viu, nu doar inteligibil.

Ca preot, prin Sfânta Liturghie a lucrat asupra sufletului poporului român, pentru că a avut conștiința că prin Hristos, trăit de o persoană în întregime adevărată, poate reda demnitatea poporului român, chemându-l spre aceasta, clădindu-l duhovnicește spre aceasta. Iar restaurarea României trebuie să vină dela Biserică, deoarece aici se rostește cuvântul adevărului, cuvântul care întemeiază, care numește, care lucrează, cuvântul viu, cuvântul slujitor, care ne aduce la prezența în noi a lui Hristos.

III. Mărturisirea neînfrcată a dreptei credințe în fața oricărei amenințări, indiferent dacă atrage moartea sau exilul, închisoarea sau alte suplicii

Poate că, în cea mai mare măsură, Părintele Calciu se definește prin curaj, prin teama învinsă, printr'o îndrăzneală ce frizează nebunia, nebunia pentru Hristos. Dar curajul său, de atâtea ori uluitor, n'avea nimic epatant, nimic exterior, demonstrativ: nu apărea decât pentru lucrurile pe care le socotea esențiale: apărarea Bisericii, a credinței, a demnității și libertății umane. Acest curaj nu poate fi înțeles decât în originea lui, în izvorul lui: dragostea hristică, iubirea aproapelui până la sacrificiu, până la moarte. Iar această iubire, la rândul ei, este aprinsă de credința lui în Hristos, de dorința de a aduce la mântuire cât mai mulți oameni, neamul lui românesc mai ales.

De aceea, de câte ori iei cunoștință de vreo faptă de-a Părintelui, nu știi ce e mai mare în ea: curajul, dragostea, credința, dăruirea dintr'o dată a întregii vieți, iluminarea gândului jertfei, libertatea duhului.

Și, contemplându-i viața dela început până la sfârșit, îți dai seama că suferința, truda, jertfa lui continuă nu sunt întâmplătoare, ci consecințe directe ale iubirii, credinței și demnității sale hristice. Într'o lume alienată, atee, materialistă, în curs de sclavizare prin minciună și obscurantism, prin înșelare și oprinare, în care forțe satanice

vor să distrugă libertatea și demnitatea chipului sădit de Dumnezeu în om, afirmarea adevărului nu-l putea duce decât la suferință perpetuă, la înfruntarea pe viață și pe moarte cu forțele răului și ale distrugerii omului.

Dela începutul detențiilor în infernul gulagului comunist, Părintele, ca atâți alți martiri, și-a pus problema sensului suferinței. Și a înțeles că în România, și nu numai aici, era o luptă între Dumnezeu și diavol, care se dădea în inima fiecăruia, și că suferă, el și camarazii lui, pentru tot neamul românesc, pentru mântuirea lui. Dus din închisoare în închisoare, ca să nu se știe unde este, torturat, terorizat, ținut în frig și în întuneric, batjocorit și înspăimântat, văzând clar că se intenționează exterminarea sa, văzându-și tovarășii de suferință murind de chinuri, epuizare și boli, Părintele a înțeles că viața sa este un dar al lui Hristos, care dorește să facă ceva anume cu ea. Și a răspuns acestei dorințe din toate puterile lui și, de multe ori, dincolo de puterile lui.

Părintele Calciu a trecut prin sinistra, infernala reeducare dela Pitești. Din cauza bățăilor, ajunsese într-o stare de prostrație, nu mai putea nici să se roage, era bântuit de gândul sinuciderii, ca și alți tovarăși de suferință, cărora moartea li se părea cea mai mare binefacere ce li se poate întâmpla. Dar s'a ridicat din iadul apostaziei și al satanizării în mod desăvârșit și a înfruntat cu putere ultima reeducare, cea dela Aiud.

Apoi, la Jilava, și-a regăsit hotărârea de a rezista, fără de care ar fi înnebunit și și-ar fi pierdut omenia și mântuirea. Aici a început biruința asupra diavolului și revenirea la adevărurile de credință cu orice preț, până dincolo de puterea de suportabilitate, pentru ca Hristos să trăiască iarăși în el și în ceilalți, și acolo, la Casimcă, izolat în întuneric și în frig, sub pământ, a simțit din plin, după propria-i mărturisire, prezența lui Dumnezeu.

Scos din Casimcă pentru un proces al unui fost coleg dela Medicină, a mărturisit cu foarte mult curaj, periclitându-și iar viața, despre condițiile de exterminare de acolo.

În prima perioadă de închisoare a făcut 15 ani, apoi i s'a fixat domiciliu obligatoriu în Bărăgan, în condiții de totală sărăcie și primitivitate.

După prima eliberare, Părintele Calciu era profesor de franceză, dar suferea în inima sa, pentru că în închisoare promisese că, dacă va scăpa de acolo, se va preoți. Ajutat de Patriarhul Iustinian, a putut intra la și termina Teologia și a devenit preot profesor la Seminarul Facultății de Teologie din București.

„Mai întâi, scrie Părintele, aveam datoria, ca teolog, de a adresa tot mai intens și mai imperativ tineretului, pentru a-l chema la Iisus, necesitatea afirmării adevărurilor dumnezeiești absolute în fața propagandei așa-numit ateist-științifice.” Chiar și numai a face un cerc de meditație religioasă și rugăciune, la început, de a deprinde pe elevi cu postul și cu exerciții de mortificare, de a refuza munca patriotică duminică și în zilele de sărbători creștine, de a cânta în tren și autobuz cu elevii imne religioase, era de o mare îndrăzneală într-o societate care pedepsea foarte dur orice abatere dela propaganda ateistă comunistă, însemnând expunerea scontată la represalii.

Începând cele „șapte cuvinte către tineri”, scrie Părintele, era „ca și cum m'aș fi aruncat cu capul într-o prăpastie”, pentru că la Seminar adevărurile de credință se predau rutinier, atenuate de orientarea spre valorile mundane, iar el încerca pentru prima dată să ajungă la inima tinerilor, să-l scoată din amorțeală, din afirmarea convențională a credinței. De-a lungul săptămânilor celor șapte predici, a fost amenințat, el și familia; Securitatea i-a închis biserica, iar el a predicat în curte, pe trepte; i s'a încuiat poarta Seminarului, dar tinerii au sărit pe ferestre și peste ziduri, ca să audă cuvântul adevărului dumnezeiesc. Toată societatea comunistă, colegii, Departamentul Cultelor, ierarhii erau împotriva lui. Și totuși a predicat șase săptămâni, amenințat cu moartea nu numai el, ci și soția și copilul, care trăiau într-o spaimă și tensiune continuă. Atât de iubitorul, de sensibilul, de bunul Părinte suferea imens pentru ei, dar a continuat, cu toată durerea din suflet și știind că-l paște pușcăria și chiar moartea și prăbușirea familiei sale în suferință, în lipsuri și deznădejde.

Și, într'adevăr, a fost exclus din Facultate și din Biserică și dat în mâinile Securității. În Martie 1978 este arestat și înștiințat că este condamnat la moarte, pentru a-l demoraliza și a-i frânge rezistența. Anchetatorii voiau să-l înnebunească cu întrebări repetate la nesfârșit, și atunci, n'a mai vorbit, s'a rugat tot timpul. Și rezista 24 de ore și mai mult fără mâncare, apă, toaletă, în picioare, numai cu harul lui Dumnezeu dat prin rugăciune continuă.

După proces, a fost băgat la spitalul de nebuni dela Jilava. Aici și-a făcut program de rugăciune și de post. „Și L-am simțit foarte aproape pe Dumnezeu, foarte aproape! (...) Mi-e dor de rugăciunea dela Jilava...”

Îndemnat stăruitor de Securitate să facă cerere de grațiere, fiindcă între timp predicile sale se tipăreau clandestin, se traduseseră și în străinătate și începuseră protestele în Occident și să vină delegații de sprijin în țară, refuză.

Ar fi însemnat că se recunoaște vinovat, or Părintele tocmai asta voia: să obțină o stare de normalitate pentru Biserică, pentru credință, pentru seminariști și preoți.

Refuzul este extraordinar, nu numai de curajos, pentru un om ținut în condiții de exterminare și fără asistență duhovnicească, după care îi sângera sufletul, dar și de jertfelnic, pentru că familia lui o ducea foarte greu, era urmărită și terorizată. Numai un om în care Hristos biruise deplin putea să refuze și cel mai mic compromis în afirmarea drepturilor credinței și ale Bisericii, mai ales că i se cerea asta și de către delegații străini și îi era pusă la cale și familia să-i ceară aceasta.

Dela Jilava este mutat la Aiud, la un regim de exterminare prin frig, foame, teroare. Este izolat și stă 15 zile într-o celulă fără ferestre și fără aer, fără zeghe, cu pantalonii sfâșiați și vestonul fără nasturi, cu mâncare la 3 zile o dată. Pat era o scândură ce se cobora seara din perete. Și totuși, în aceste condiții groaznice, ca să salveze legătura cu Biserica cea vie în sufletul său, miercurea și vinerea postea, bea numai apă.

La Aiud slujea în fiecare duminică Sfânta Liturghie cu pâinea de sâmbătă, expunându-se urii sălbatice a gardienilor. Mai mult decât ceea ce lor li se părea curată nebunie a cutezanței, într-o sâmbătă i s'a confiscat pâinea păstrată pentru duminică și – lucru de un inimaginabil curaj! – a cerut de la cel mai rău gardian, secretar de partid (care-l bătea și insulta de plăcere, care-l lovea în spate dimineața când ducea tineta, ca s'o scape și să-l pună să

adune excrementele cu mâinile de pe jos, care nu-i lăsa decât un minut la closet pentru curățire, ca, neavînd timp, să se întoarcă în celulă cu mâinile murdare), să-i dea o bucăciță de pîine, cât un cub de zahăr, ca să facă Liturghia! și acela i-a dat o felie întreagă, fără să zică nimic, dar putea să-l omoare în bătaie pentru o asemenea îndrăzneală și insultă, mai ales că-l periclita ca funcționar al Închisorii. „Și cu pâinea aceea am făcut, cred eu, cea mai frumoasă Liturghie pe care am slujit-o vreodată, cea mai înălțătoare”, spune Părintele, îndrăznind chiar și acolo pentru mărturisirea credinței, ceea ce părea și pare și acum de neconceput.

Și, fiind pus în cele din urmă în celulă cu doi criminali, ca să-l terorizeze și să-l omoare, ei care nu-i îngăduiau nici o mișcare fără voia lor, nici măcar la tinetă, i-au dat voie să slujească Liturghia, iar când Părintele s'a întors ca să spună „Pace tuturor!”, cei doi, de care era aproape sigur că o să-l omoare pe la spate, erau în genunchi. Acestea au fost Liturghii oficiate cu riscul vieții, pentru că pentru Părintele Calciu adevărul dumnezeiesc trebuie mărturisit integral oriunde, oricând, indiferent de enormitatea consecințelor.

Și tot la Aiud, de Paște, prin 1980 sau 1981, când s'au auzit clopotele Învierii, a început să cânte încet „Hristos a înviat!” de mii de ori, și dimineața, fără să se întoarcă cu fața la perete așa cum prevedea regulamentul, a făcut un lucru pe care numai un nebun pentru Hristos ar fi cutezat să-l facă, și tot cu riscul vieții: a strigat gardianului cel rău, care-l bătea și fără motiv, adevărul central al credinței creștine: „Hristos a înviat!”. Și, în mod de neînțeles, minunat, acela a răspuns.

Mai scrie Părintele: „Nici eu nu sunt curajos”, deși nu cred să fi fost om mai cu desăvârșire curajos în toată perioada comunistă a României, „dar Dumnezeu mi-a dat posibilitatea de a îndura mai multă suferință decât ceilalți. Și asta e o binecuvântare, suferința.” Deci, până la urmă, Părintele transferă asupra lui Dumnezeu virtutea curajului său, dovedind și o smerenie desăvârșită. Și, desigur, curajul mărturisitor al Părintelui a fost credință, și credința a fost iubire, și iubirea smerenie, și pe toate le-a dobândit printr'o de neînchipuit suferință în Hristos și pentru Hristos și neamul românesc. Și întărește Părintele: „Cu cât sufeream mai mult, cu atât prezența Lui era mai mare în inima noastră.”

După 1989, Părintele Calciu s'a ridicat iarăși în apărarea dreptei credințe, împotriva mișcărilor spiritualiste gen new age de tot felul, împotriva delăsării și convenționalismului în Biserică, a mai noului materialism și obscurantism satanist, împotriva masoneriei care vrea să distrugă Biserica și mai ales a noii erezii, ecumenismul. Pentru aceasta a fost persecutat mai departe, urmărit, defăimat, lăsat de izbeliște să muncească fizic pentru a se întreține, până la bătrânețe, și i s'a interzis până și să fie înmormântat într'un loc drag pe care și l-a ales dinainte, în cimitirul dela mănăstirea Petru Vodă a prietenului și tovarășului de suferință Iustin Pîrvu.

Ridicându-se împotriva condamnării la piere a poporului român de către cei care încercau să-i distrugă credința, iubirea de trecut, cinstea, cultul muncii, demnitatea, adevăratele lui valori, respectul pentru tradiție, Gheorghe Calciu s'a ridicat împotriva satanizării poporului român, împotriva uciderii lui Dumnezeu din suflete și a distrugerii Bisericii. Ca și atâția alți martiri, el și-a asumat suferința pentru ispășirea păcatelor neamului și pentru a spori rezistența de rugăciune a acestui popor.

Și, desigur, împarte cu alți camarazi de chin și de trăire îngerească, Costache Opreșan, Gheorghe Jimboiu, Valeriu Gafencu, Sandu Tudor, Virgil Maxim, Marin Naidim, umbra de uitare aruncată asupra lor de cei care refuză să-i canonizeze, uitând sau nevoind să știe că pe jertfa lor neprihănită mai are încă putere de dănuire poporul român. Pentru necanonizarea atâtor martiri din închisori, scrie Părintele, „ierarhia va răspunde în fața lui Dumnezeu!”, iar „Biserica își reneagă propria ei comoară.”

IV. Darul facerii de minuni

Ca trăitor a ceea ce scrie și mult mai mult decât a ceea ce a scris, Părintele Calciu mărturisește cu puterea celui ce s'a dăruit fără rest misiunii îndumnezeitoare încredințate lui: „Minunea cea mare este să-L cunoaștem pe Dumnezeu. Dacă-L chemăm cu toată puterea, Dumnezeu ni Se revelează, ni Se face cunoscut. Căutați în adâncul inimii voastre și-L veți găsi acolo pe Dumnezeu. Strigați din toată inima și Dumnezeu vă va răspunde și minuni se vor face în sufletul vostru și duhul vostru se va limpezi, ochiul se va deschide și veți vedea adevărul dumnezeiesc, care este singurul mântuitor. Rugăciunea are atâta putere, încât poate schimba voința neschimbabilă a lui Dumnezeu.”

Dar Părintele, ca și Apostolul Pavel, nu s'a „lăudat” decât cu suferința sa, cu puterea de a suferi mai mult decât alții, însă și pe aceasta o atribuie darului lui Dumnezeu, și că el este un rezultat al suferinței: „Închisoarea e ca un purgatoriu care te curăță de păcate și mai ales te înalță spiritual. Niciodată n'am fost, nici măcar acum (când era de mult liber, n.n.), mai aproape de Dumnezeu decât am fost în închisoare!” „Simțeam prezența lui Dumnezeu mai mult decât acum.”

La 6-7 ani, poate că Dumnezeu i-a dat un prim semn al vocației sale de a transcende lumea aceasta. Așa mic cum era, trezindu-i entuziasmul un pustnic de care a auzit la biserica din sat că a trecut o apă ca pe uscat, s'a rugat fierbinte lui Dumnezeu să-l ajute să treacă desculț printr'un petec de urzici din grădină. S'a rugat și Sfântului Nicolae și, simțind o încredere deplină, a pășit în ele. „În clipa în care am pășit în urzici, s'a întâmplat ceva: o lumină puternică a cuprins întreaga grădină. Puteam vedea fiecare detaliu al stratului de urzici, cele care erau sub piciorul meu, ca și cele de departe.

Mugurii copacilor, iarba, zarzavaturile, toate erau lângă mine, de parcă aș fi fost în fiecare loc și nici un obiect nu arunca vreo umbră pe pământ. Lumina străpungea totul. Nu mă mai gândeam că aș putea fi urzicat și nici nu eram.

Aveam o mare fericire în mine, dar nu-mi dădeam seama de ea. Parcă fusese dintotdeauna acolo. Mergeam fără să știu, poate repede, poate încet, parcă timpul și distanțele nu mai erau.”

Când era închis în hruba Casimcăi, Părintele mărturisește că a „simțit din plin prezența lui Dumnezeu.” Iar la izolare, în frig și în întuneric, într'o stare de semitrezie, a auzit vocea tatălui său strigându-l de trei ori pe nume.

Când s'a eliberat, mama sa i-a spus că tatăl său îl striga de pe patul morții, și și-a dat seama că era chiar în ziua și momentul în care l-a auzit la Casimcă.

Altă dată, când era anchetat la Securitate și voiau să-l înnebunească, întrebându-l aceleași lucruri la nesfârșit, anchetatorii schimbându-se des, și-a dat seama și, nemairăspunzînd, se ruga. Și prin rugăciune rezista așa 24 de ore și mai mult fără mîncare, fără apă, fără să fie scos la toaletă, în picioare, numai prin harul, simțit, al lui Dumnezeu, după cum însuși o spune.

La Jilava își făcuse program de post și rugăciune și se ruga aproape tot timpul. „Și L-am simțit foarte aproape pe Dumnezeu, foarte aproape!, scrie Părintele. (...) Mi-e dor de rugăciunea dela Jilava...”

În a doua perioadă de închisoare, a avut niște semne. „Semnele veneau atunci când credeam că sunt mai pierdut. Atunci Dumnezeu mă scotea. Și asta se întâmpla cu regularitate, n'a fost doar o dată sau de două ori. Câteodată, de pildă, gardianul își schimba brusc atitudinea față de mine, și asta era mare lucru în condițiile acelea, era o adevărată minune...”

La Aiud, prin 1980 sau 1981, de Paște, când s'au auzit clopotele Învierii, a început să cânte încet „Hristos a înviat!” de mii de ori. Iar dimineața, unui gardian foarte rău i-a spus, riscând o bătaie sălbatică, „Hristos a înviat!” și acela a răspuns „Adevărat a înviat!”. „Răspunsul lui m'a lovit foarte tare în inimă. (...) Și dintr'o dată celula s'a umplut de lumina aceea pe care am văzut-o și în copilărie, când am intrat desculț în urzici. Zidurile au dispărut, aerul rece al celulei s'a schimbat, scândura pe care dormeam a devenit strălucitoare. Și eram foarte fericit...” Și, după ce gardianul a răspuns „Adevărat a înviat!”, n'a mai bătut pe nimeni. Aceasta a fost o minune, după cum minune a fost că un om ca el, în prezența altor gardieni, a răspuns și nu s'a temut că-l vor pâră. Lucrarea lui Dumnezeu s'a arătat și în alte dăți când, duminică de duminică slujea Liturghia în celulă, dar n'a fost bătut.

Iar altă dată, confiscându-i-se pâinea de sâmbătă, pe care o ținea pentru Liturghia de duminică, a cerut dela gardian și i-a spus și pentru ce. Gardianul a fost uluit de îndrăzneală, l-a apostrofat ca nebun, dar i-a adus o felie întreagă. „Și cu pâinea aceea am făcut, cred eu, cea mai frumoasă Liturghie pe care am slujit-o vreodată, cea mai înălțătoare. (...) Or, eu socotesc faptul acesta unul din lucrurile extraordinare care s'au petrecut cu mine în închisoare!”

La Aiud i-au adus într'un timp în celulă doi deținuți criminali, cărora li s'a dat puteri depline asupra Părintelui Calciu, încât nici la tinetă nu se putea duce fără voia lor. Securitatea îi pusese să-l omoare. Și totuși, acești oameni înspăimântători și ostili credinței, i-au dat voie să officieze Liturghia. Ei stăteau în spatele Părintelui, care se aștepta să fie omorât. Dar când s'a întors să spună „Pace tuturor!”, bătrânul era îngenuncheat și tânărul a îngenuncheat și el. „Atunci am realizat că întreaga celulă era inundată de lumină, aceeași lumină pe care o văzusem atunci, de Paști, când gardianul îmi răspunsese «Adevărat a înviat!»”. „Ei mi-au adus în celulă, prin convertirea lor fulgerătoare, lumina taborică pe care Apostolii au văzut-o când Iisus S'a schimbat la față înaintea lor.”

În general, în a doua perioadă de închisoare a viețuit aproape călugărește, n'a avut „nici o piedică la rugăciune, nici din interior, nici din afară.”

Pentru că nu mă interesa nimic. Când făceam rugăciunea, nu mai țineam cont de nimic. Dacă intra gardianul sau ofițerul, mă ridicam în picioare și continuam rugăciunea în gând.” Dintre sfinți, a fost ajutat de Sfântul Gheorghe. „Am simțit prezența lui, absolut! Am simțit că e *cineva* cu mine. De altfel, în această a doua închisoare, de mai multe ori Mântuitorul, mai mulți sfinți ai Bisericii noastre și unii din morții mei – mama îndeosebi – mi s'au arătat în duh și mi-au vorbit, pentru a mă mângâia în suferința și'n singurătatea mea. (...) Și simțeam aceste cercetări în duh ca pe o binecuvântare dela Dumnezeu.”

„Prin rugăciune mă linișteam sufletește, nu mă temeam, rezistam la tot ce se întâmpla cu mine. Fără rugăciune nu aș fi rezistat, aș fi înnebunit cu siguranță.” „Am avut însă o ispită, și târziu mi-am dat seama că e o cursă dela cel rău. Am avut ispita martirajului. Și am început să mă rog ca Dumnezeu să îmi dea moartea. Era un fel de exaltare în mine... Asta a durat ceva timp, până când îngerul mi-a spus: «Nu vezi că faci un păcat?!» (...) Îngerul, nu un gând, era îngerul. Vorbeam cu el.”

În tenebrele și iadul închisorilor cu orori aproape imposibil de imaginat, în izolarea sub pământ, în frig și întuneric, Părintele Calciu s'a gândit, s'a raportat, a comunicat tot timpul cu oamenii, cu neamul său. „Fiindcă, spunea el, trebuie să crezi în oameni. Trebuie să crezi în mine, că ce m'aș face fără credința ta? De unde mi-aș mai ancora atunci propria mea credință și cum aș putea să mă ridic la Dumnezeu fără tine, prietenul și prima mea treaptă spre Cer?” De aceea, bătăile și ororile suferite de alții l-au durut mai mult decât propria sa suferință, până la anihilare, până la cea mai de jos deznădejde, atât de mare era iubirea lui pentru oameni. „Iar când am ieșit de acolo, când Domnul S'a milostivit să ne scoată iar la lumină, «la învierea cea dintâi» (Apoc.20, 5), eram puri. Căci ne spălaseră apele adâncului și lacrimile noastre. Ne linse- seră jivinele din noi, așa cum își linge căprioara puilul nou născut. Și nu mai era nici un om pe care să-l putem sminti. Eram toți ca îngerii de puri și ca ei de incoruptibili”, „sumbra lor suferință fiind de cea mai pură esență spirituală”.

Aici, în pușcării, în imperiul groazei, al terorii, „în care colcăiau șerpilor nebănuți din fiecare”, „aici am văzut sacrificiul luminos al omului până la Golgota și lumina taborică strălucind peste noi, și în noi, și din noi, căci Dumnezeu nu ne-a părăsit nici o clipă și îngerul de foc a stat de-a dreapta noastră, sfătuindu-ne și susținându-ne (...) Căci noi, păcătoșii și martirii, care ne transformam mucenicia într'o zdreanță ticăloasă și ticăloșia în lumină, noi nedemni și sfinți, eram rațiunea de existență a îngerului păzitor. Numai că noi nu știam asta, dar el o știa. (...)”

Dar îngerul se întorcea la noi și nu știam. O, dacă am fi avut atunci, cât de cât, conștiința cât de superbi și de frumoși eram, cum scânteiam ca pietrele nestemate în plan spiritual, cu mii de fațete splendide, am fi surâs îngerului nostru și i-am fi spus: «Nu mai pleca de aici niciodată!». Și el ar fi rămas. Și am fi făcut casă bună

împreună. Numai dacă am fi întins mâna, am fi dobândit cerul și ni s'ar fi deschis porțile raiului și am fi luat Împărăția cerurilor cu năvală." Este aici conștiința unui om care, ascunzându-se smerit în numărul tovarășilor de suferință, știe că a atins sfințenia.

Și acest om, care toată viața a fost curajul însuși, curaj din iubire, curaj din credință, curaj din jertfă, curaj din har, spune cu umilință: „nu sunt curajos, dar Dumnezeu mi-a dat posibilitatea de a îndura mai mult decât ceilalți. Și asta e o binefacere, suferința.” Și „cu cât sufeream mai mult, cu atât prezența Lui era mai mare în inima noastră.”

Vorbind despre prietenii de suferință,

Părintele vorbește (și) despre el, cu simplitate, dincolo de orice tentație a mândriei, afirmând uneori deschis că, în lupta cu răul, „am devenit absolute transparent pentru mine”, iar absolut transparent înseamnă absolut pur. Ieșit din închisoare și începând să-și scrie memoriile, și-a dat seama că a pomeni ororile și pe cei care le-au înfăptuit împotriva lui și a tovarășilor lui îl tulbură, îl aduc, într'un fel, înapoi în nelibertate. Și s'a simțit cu adevărat liber când s'a hotărât să nu mai pomenească numele celor care l-au torturat.

Și, cum în metabolismul spiritual al Părintelui, gândul se transforma în viață, nu numai că nu i-a pomenit, dar pe cei mai mulți i-a uitat chiar. Spune Părintele: „Căci ultima bătălie n'a fost la Pitești. Ultima bătălie a fost în inima noastră când am scăpat de Pitești.”

Și, într'adevăr, Părintele s'a eliberat și de eliberarea din închisoare și nu mai purta nimic din traumatismul acesteia. Nu vorbea cu resentiment, cu mânie, ci dovedea, prin atitudinea sa binevoitoare și luminoasă, prin bucuria și dragostea care emanau din ființa sa, că s'a petrecut un miracol cu sufletul său reînviat și insuflat de Duhul lui Dumnezeu.

Mulți dintre cei care l-au cunoscut după punerea sa în libertate spun că avea puterea de a schimba sufletele oamenilor prin rugăciune sau doar prin simpla prezență și de a revărsa asupra lor pace, mângâiere și bucurie duhovnicească. Dobândise harul de a fi văzător cu duhul, și unui credincios i-a spus simplu că Duhul Sfânt i-a descoperit tainele aceluia și că îi vede îngerul păzitor în chip de lumină.

Viața Părintelui Calciu a fost o măsură a curajului. A îndrăznit în cele mai cumplite împrejurări și a biruit, a biruit lumea. În persoana sa se simțea prezența lui Dumnezeu. Trăia în permanentă rugăciune și grijă pentru ceilalți, într'o permanentă relație vie cu Dumnezeu. De aici bunătatea, blândețea, înțelepciunea, pacea, iubirea luminoasă care se revărsa din abundență din chipul său, din zâmbetul său minunat.

Sunt atâția oameni care au avut certitudinea prin dovezi că Părintelui Dumnezeu îi ascultă rugăciunea. Preotul Gheorghe Calciu a fost omul uneia din cele mai înalte măsuri duhovnicești din veacul XX. Când slujea, era întreg afierosit lui Dumnezeu, o icoană vie a lui Iisus Hristos Însuși. Cu deosebita putere a rugăciunii sale, Părintele a vindecat bolnavi, a readus la credință răătăciți, a împăcat certuri, a reunit familii, a rezolvat situații disperate.

La 80 de ani, postea post negru, de dimineața până seara. și avea putere asupra celui necurat. La spovedanie îngenunchea și se ruga cu cel spovedit și-i dăruia putere de luptă împotriva păcatului. Iar la Chicago, spune însuși Părintele, „când am slujit Liturgia pentru neamul românesc, Maica Domnului a plâns cu trei rânduri de lacrimi.”

Cei care au fost lângă Sfinția sa la spital, în ultimele lui zile, au mărturisit că au simțit Duhul lui Dumnezeu odihnind în Părintele. N'a cerut calmante, nu s'a plâns, fața lui nu s'a încruntat, nu s'a crispat, ci a dăruit dragoste celor adunați la el acolo. Și seară de seară vizita pe bolnavii din secție. Uitase de sine, parcă nici nu mai avea trup, asemenea îngerilor. A vindecat, cu o simplă rugăciune ad-hoc, pe o femeie stăpânită de un duh de teamă, din pieptul căreia se auzeau voci. Diaconul care îi citea Psaltirea pe patul de moarte a spus că în timpul unei catisme fața Părintelui strălucea ca în icoane. Iar când un cor îi cânta psalmi, la Aliluia mâna Părintelui adormit a început să facă singură cruce peste trup, inconștient și involuntar. Apoi, trezindu-se, în ochii săi ca din altă lume se vedea lumina necreată a lui Dumnezeu.

O femeie apropiată, Maria Rosana, aplecându-se să-i șteargă fruntea, a spus că fața Părintelui miroase a tămâie. Iar dragostea lui Dumnezeu se revărsa din tot trupul și sufletul Părintelui și umplea întreaga cameră cu prezența lui Dumnezeu cel viu.

Părintele a știut când se va săvârși din viață, și unde, și cum. A scris acestea în ultimele zile de spital.

Prin viața și învățăturile sale, Părintele Gheorghe Calciu ne-a lăsat mesajul că trăirea în Hristos e singura soluție spirituală pentru vremile noastre. Lupta și jertfa lui au fost pentru neamul românesc, pentru ca acesta să-și împlinească misiunea dată lui de Dumnezeu, astfel încât să nu fie osândit judecata neamurilor.

O minune este că Părintele Calciu a devenit cu adevărat liber, atât de adevărat liber, încât la adânci bătrâneți se jertfea pentru cei în nevoie slujindu-i, era neobosit în iubirea dăruitoare, chema din iubire la credință și la libertate prin Hristos. „Dumnezeu mi-a dat mie, dincolo de toate scăderile mele, mi-a dat această putere de a iubi. Dacă am făcut o biserică în America, am făcut-o pentru că i-am iubit pe fiecare și ei mi-au răspuns la iubire.”

„Toate sunt mofturi, un singur lucru este adevărat: relația noastră cu Dumnezeu, nemurirea sufletului nostru și ceea ce ne așteaptă dincolo de moarte.” Așa vorbește un om care l-a cunoscut pe Dumnezeu cu adevărat, cu toată ființa lui.

Părintele Calciu a avut harisma suferinței, ca și Sfântul Luca al Crimeii:

„Dacă fac ceva, dacă sunt ceva, dacă vedeți în mine pe cineva, să știți că este datorită suferinței. Fără suferință nu am nimic!” Și, când a adâncit sensul ei, a văzut că Iisus „umplea suferința noastră cu prezența Lui. Atunci am înțeles exact adâncul tâlcului acestei suferințe: Dumnezeu este prezent în noi!”, „am înțeles că într'adevăr Hristos este Cel care suferă în noi.” „Adevărul acesta l-am înțeles în închisoare cu inima, cu gândul, cu sufletul: că într'adevăr Dumnezeu suferă cu cei care sunt în suferință” și deci suferința oamenilor nu-i inutilă și pierdută. „În închisoare aveam câteodată momente de înaltă bucurie spirituală.

(...) Eram torturat, eram izolat, eram singur. (...) Nu exista nici o perspectivă de eliberare. Singura perspectivă a mea era să mor în închisoare (...) și sunt sigur că această bucurie venea din momentele de comuniune în rugăciune cu acești oameni” (din afară). „În închisoare trăisem o viață intensă a duhului. Am atins nivele pe care nu suntem capabili să le atingem în această lume.”

A vorbi tinerilor cu deplină afirmare a adevărului și a demnității de persoană cugetătoare, în deplină libertate a convingerilor, ca și cum România comunistă ar fi fost o lume firească, era un dar al Duhului Sfânt. Trebuia să fii insuflat cu curaj dela Duhul, ca să îndrăznești în vremi de teroare să protestezi împotriva dărâmării bisericilor, împotriva ateismului și materialismului oficial, să nu te temi de moarte.

„Mi-a dat Dumnezeu așa un har, așa bunătate din cer, ca să mă facă să uit și să iert. Să uit și să iert.” Și să nu pomenească numele torționarilor săi, să-i scoată din memorie, și să rămână netulburat, liniștit, curat de ură, ranchiună și supărare și să topească totul în bucuria acceptării întâmplărilor date de Dumnezeu.

Dela mama sa a învățat relația personală cu Dumnezeu. „Mărturisesc că (...) de foarte multe ori rugăciunea mea s'a împlinit! M'am rugat pentru alții, iar rugăciunea s'a împlinit și m'am îngrozit! Ce sunt eu, ca Dumnezeu să asculte rugăciunea mea?” „Să fiți siguri că o rugăciune stăruitoare, o chemare neîncetată către Dumnezeu primește răspuns. (...) Așa de puternică este rugăciunea lui Iisus! Ea sparge zidurile, rupe granițele, ne pune în legătură cu Dumnezeu, ne face să vedem lumea nevăzută. Nu-s halucinații, ci este adevăr.” Așa vorbește un om care a practicat această rugăciune, care a fost ocrotit la anchete de ea, care a fost iluminat de ea, un mare trăitor, nu un comentator.

„Nu așteptați minuni, cea mai adâncă relație cu Dumnezeu este aceea spirituală. Să te rogi lui Dumnezeu, să fii în prezența Lui, să ai prezența lui Dumnezeu în tine!” Să nu aștepti din afară, dar să fii într'o permanentă minune lăuntrică, în transfigurare, în Duhul viu al lui Dumnezeu. Și așa a trăit, a suferit, a lucrat și a iubit Părintele Gheorghe Calciu.

„Rugăciunea ne luminează viața, ne aduce o dragoste nemărginită, o milă, o împăcare și acea pace a minții. Rugăciunea are puterea de a aduce toate în prezent: cele trecute și cele viitoare. Rugăciunea e dincolo de spațiu și de timp și împlinește toate.” Dovadă că Părintele a gustat încă de aici, dincolo de spațiu și timp, în etern prezent, viața veșnică și s'a simțit împlinit în ceea ce a cerut în esență prin rugăciune: iubirea slujitoare și jertfitoare până la sânge și până la moarte, mistuind pe cel iubitor în lumina dumnezeiască.

Într'o zi, când sluja cu Părintele Ghiuș, „la un moment dat am simțit ceva... M'am uitat în stânga mea //era în altar, la biserica mănăstirii Cernica, n.n.// și am văzut în colțul în care stătea Părintele cum o lumină începuse să strălucească. Lumina l-a acoperit în întregime, dar nu s'a răspândit în restul Altarului. Era numai în jurul său. (...) Când Părintele Ghiuș a venit să ia Sfânta Împărtășanie, mâinile sale erau pline de lumină.” Părintele Calciu a văzut aici iarăși lumina necreată, or se știe că n'o pot vedea decât cei trăind ei înșiși în această lumină, cei cu ochii deschiși luminii de dincolo.

Prin viața și învățăturile sale, Părintele Calciu ne-a lăsat un mesaj puternic convingător că singura salvare din decăderea vremurilor noastre este trăirea în Hristos. Prin jertfa și suferința sa el a dovedit că cine rămâne neclintit în credința ortodoxă, nici o dictatură, nici o Securitate, nici o închisoare, nici diavolul n'au putere asupra lui.

Pe patul Spitalului Militar din București, Părintele Calciu a lăsat cu chip de testament: „În tot ce faceți, să ascultați de sfatul Bisericii. Credința s'o păstrați neschimbată. Și luați seama: ca și comunismul, masoneria și ecumenismul sunt demonice, n'au nimic comun cu creștinismul. Păziți-vă de antihriștii care vor face teoria coexistenței și conviețuirii! Respingeți orice compromis! Nu vă temeți! Și nu mă uitați nici pe mine în rugăciunile sfinților voastre!”

V. Concluzii

Părintele Gheorghe Calciu ni s'a făcut nouă iconă, prezență a Duhului.

El ne-a învățat să privim și să numim realitatea, care este adevărul hristic, să nu ne temem de suferință și de moarte. El n'a pătimit pentru sine, ci pentru un popor întreg; nu s'a îngrijit doar de sufletul său, ci și de cel al unui popor întreg, pentrucă devenise atât de adevărat și de transparent pentru Duhul Sfânt, încât, dată fiind legătura indestructibilă a fiecăruia cu neamul său, a implicat soarta tuturor românilor în pătimirea și iluminarea sa.

El a dat un exemplu și a chemat pe toți să-i urmeze spiritul de jertfă și neînfricarea. Pe toți românii, dar și pe europenii care au auzit de lupta și de suferințele lui. Astfel, Părintele Calciu s'a adresat lumii întregi, și încercarea vieții lui este pilduitoare și paradigmatică pentru o întregă lume scufundată în barbaria disprețului pentru libertatea și demnitatea omului.

El a chemat la pocăință un popor întreg, dovedind o adevărată iubire pentru acesta, o iubire în perspectiva infinită a mântuirii, binele suprem care poate fi dorit cuiva. Părintele Calciu nu s'a mulțumit să deplângă întunericul, minciuna, idolatria și umilirea unui popor, ci a dovedit prin viața lui de neconținută jertfă și slujire că răul poate fi învins, că oamenii se pot ridica din păcat, pot învinge frica și neputința, pot triumfa asupra uneltirilor diavolești ale mai-marilor acestei lumi și ale acestui timp – prin întoarcerea la credință, la pocăință și la Adevărul cel viu, care este Dumnezeu.

Părintele Gheorghe Calciu s'a ridicat la adevărata iubire și prețuire pentru om, pentru poporul său, pentru că l-a iubit cu adevărat pe Dumnezeu.

Izvorul iubirii lui n'a fost vreo ideologie sau vreun umanism – care, până la urmă, toate se dovedesc vrăjmașe omului și menirii sale – ci dragostea de Dumnezeu, Cel ce a făcut pe om după chipul Său. Din această credință nestrămutată și lucrătoare că omul este chip (și trebuie să ajungă la asemănare) al lui Dumnezeu, și-a luat puterea de a-și da viața pentru această iubire. Din trăirea până'n adâncul ființei sale a adevărilor de credință ale Creștinismului Ortodox și-a dobândit puterea jertfitoare de a chema un neam întreg la pocăință, la adevăr, la demnitate, la împotrivire minciunii și răutății conducătorilor lumefști. Căci neamul care se întoarce la credință și la

adevăr este redat lui însuși, demnității și bucuriei de a trăi și este eliberat de false adevăruri și false valori și de false frici, singura frică adevărată și ziditoare fiind aceea de Dumnezeu.

Fiindcă omul are menirea de a deveni fiu al lui Dumnezeu, neam al lui Dumnezeu și locuitor al Împărăției lui Dumnezeu. Și numai omul devenit liber prin credință poate vedea lumea așa cum este cu adevărat și cine este Dumnezeu cu adevărat. Iar Părintele Calciu, devenit liber, adică imers în miracolul existenței, receptor al acestuia, a stat tot timpul cu fața spre Dumnezeu, știind că tot ce face se petrece sub privirile lui Dumnezeu. Lui I s'a dezvăluit chipul omului așa cum este el dorit de Dumnezeu, în asemănarea firii lui cu Persoana după care a fost făcut, – „omul cel nou, care după Dumnezeu s'a zidit întru dreptate și sfințenia adevărului” (Ef. 4, 24). Sfințenie întru care Părintele Gheorghe Calciu s'a proslăvit.

Bibliografie

Scrierile Părintelui Calciu apărute în volume

- Priester Gh. Calciu, *Sieben Worte an die jungen Freunde*, Jon Dumitru Verlag, Muenchen, 1984
- Pr. Gheorghe Calciu, Prefață la vol. D. Bacu, *Pitești*, ed. a II-a, Editura „Cuvântul Românesc”, Hamilton/Canada, 1989
- Preot Gheorghe Calciu, *Șapte cuvinte către tineri*, ediție îngrijită și prefață de Răzvan Codrescu, Editura Anastasia (Col. „Omiletica”), București, 1996
- Father Gh. Calciu, *Christ Is Calling You. A Course In Catacomb Pastorship*, St. Herman of Alaska Brotherhood, Platina/California, 1997
- Preot Gheorghe Calciu-Dumitreasa, *Rugăciune și lumină mistică. Eseuri și meditații religioase*, cu un cuvânt înainte de Răzvan Codrescu, Editura Dacia (Col. „Homo religiosus”), Cluj-Napoca, 1998
- Pr. Gheorghe Calciu, „Biserica în lumea contemporană” (pp. 7-10), în volumul *Romfest 2000: Despre rostul românilor la 2000 de ani dela Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Conferințe și comunicări tipărite cu binecuvântarea Prea Fericitului Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române*, volum editat de Asociația Română pentru Cultură și Ortodoxie, cu sprijinul publicațiilor *Scara* (Revistă de oceanografie ortodoxă) și *Puncte cardinale* (Periodic independent de orientare național-creștină), București-Sibiu, 2000
- Pr. Gheorghe Calciu-Dumitreasa, *Războiul întru Cuvânt. Cuvintele către tineri și alte mărturii*, ediție îngrijită, prefață și note de Răzvan Codrescu, Editura Nemira (Col. „Alfa & Omega”), București, 2001
- Pr. Gheorghe Calciu-Dumitreasa, *Homo americanus. O radiografie ortodoxă*, ediție îngrijită și prefață de Răzvan Codrescu, Editura Christiana, București, 2002
- Pr. Gheorghe Calciu-Dumitreasa, „Cuvânt înainte” (pp.7-10) la volumul *Occidentali convertiți la Ortodoxie. Șase ipostaze mărturisitoare*, ediție îngrijită de Răzvan Codrescu, Editura Christiana (Col. „Tainele credinței”) București, 2002
- Preot Gheorghe Calciu-Dumitreasa, „Un nevrednic cuvânt înainte la o carte de mare și sfântă vrednicie” (pp. 5-14), în volumul Ioan Ianolide, *Întoarcerea la Hristos. Document pentru o lume nouă*, ediție îngrijită la Mănăstirea Diaconești, Editura Christiana, București, 2006
- Părintele Gheorghe Calciu Dumitreasa, *Suferința ca binecuvântare*, ediție îngrijită de Ieromonah Savatie Baștovoi, Editura Cathisma, București, 2007
- Părintele Gheorghe Calciu, *Mărturisitorul prigonit. Predici, eseuri și meditații religioase*, Editura Crigarux (Seria „Credo”), Piatra Neamț, 2007

Scieri despre părintele Calciu apărute în volume

- D. Bacu, *Pitești*, Editura Atlantida, București, 1991
- Marcel Petrișor, *Fortul 13*, Editura Meridiane, București, 1991
- Dumitru Bordeianu, *Mărturii din mlaștina disperării*, Ediția a II-a, Editura Scara, București, 2001
- Ioan Ianolide, *Întoarcerea la Hristos*, Editura Christiana, București, 2006
- *Viața Părintelui Gheorghe Calciu*, Editura Christiana, București, 2007
- *Icoana Noilor Martiri ai Pământului Românesc*, Editura Bonifaciu, 2009
- Gheorghe Jijie, *Vică Negulescu – monografie*, 2009
- Testamentul Părintelui Calciu (1925-2006). Ultimele sale cuvinte, cu un portret biografic și șapte evocări, volum alcătuit de Răzvan Codrescu, Lucian D. Popescu și Claudiu Târziu, Editura Christiana, București, 2007